

### Bohoslužby v Zábřehu 20.dubna 2014

#### *Mt 28, 1-15*

Milé sestry, milí bratři, jednou jeden filosof vítězoslavně prohlásil, že Bůh je mrtev. Jsou to slova, kterými dotvrzuje osvobození lidského ducha z pout, jimiž se zdál být život podle náboženských pravidel. Jsou to slova vyjadřující lidskou touhu po svobodě a nezávislosti jeho mysli na čemkoliv, co ho nutí respektovat shora danou autoritu, co mu brání být vlastním pánem. Mohlo by se zdát, že tomuto filozofovi vlastně dávají za pravdu velikonoční události. Vždyť Bůh je v nich skutečně mrtev. Den před sobotou jej přibili na kříž a ještě než slunce zapadlo a začal sobotní klid, byl položen do hrobu. A to skutečně není místo k odpočinku pro živé ale místo k odložení mrtvých. Těch, na které se už jen vzpomíná, ale kdykoliv se tato vzpomínka může utnout, umlčet. Mrtví se tomu už nemůže bránit a nemůže proti tomu nic udělat.

Hned v nedělní ráno, tedy v den po sobotě, sotva se rozednilo, se u hrobu setkávají dvě skupiny lidí. Již od pátku zde stojí stráž. Má střežit toto křehké a trochu nejisté vítězství člověka nad Bohem. Velekněží se báli, že by mohl být Ježíš skutečně vzkříšen, případně by jeho tělo vzali učedníci a položili jinam. Každopádně by se stalo něco, co by už sami dál nemohli kontrolovat. Vzkříšení by je usvědčilo z omylu, uložení Ježíše jinam by mohlo dát záminku k uctívání jeho hrobu jako hrobu mučedníka, stal by se místem, odkud by zněl hlas zneklidňující jejich svědomí. A tak volí jistotu, vojáci nejsou jen tak nějakí třasořítkové, kteří by se nechali oklamat, přemoci. V nich má ten, kdo vládne jistotu, že dosažený triumf nebude ohrožen.

Kromě vojáků se zde objevují nějaké ženy. Provázely Ježíše z Galileje, stály pod jeho křížem, hlídaly i jeho uložení do hrobu. Matouš píše, že se sem šly podívat. Možná chtěly ještě něco s Ježíšovým tělem, možná se jen chtěly vyplakat, zavzpomínat. Každopádně neměly v úmyslu tělo krást, či se jinak bouřit vůči nastalé situaci. Zastupují zde tu pokornou část následovníků, která má na mysli hlavně úctu k tomu, který jim tolik dal, který měl velký vliv na jejich život. Nemyslí na pomstu, nemyslí na to, zda se dalo dělat něco jiného. Myslí jen na toho, který leží v hrobě a v tomto světě jim chybí.

Obě tyto skupiny se setkávají s neobvyklým jevem. Otrěse se země, z nebe sestoupí anděl a odvalí kámen. Pečeť vítězství těch, kdo hrob zavřeli je zlomena. Hrob se otevírá a hle, je

prázdný. Co to má znamenat? Jak je to možné? Měl jiný východ? Nebo si z vojáků dělali všichni legraci a poslali je hlídat jinam? Vzal ho někdo ještě před nimi? To přece není možné. Není možné, aby se mrtvé tělo do třetího dne z hrobu samo jen tak ztratilo. Ti vojáci se musejí v tu chvíli cítit tak trochu zbyteční. Hlídadají prázdný hrob. Není to k smíchu? Důkaz toho, že Bůh je mrtev, je pryč. A nikdo neví, jak se to mohlo stát. Mělo to být vítězství, které přinese člověku konečně pokoj, a místo toho je opět znepokojen. Sotva se osvobodí, naráží na něco, co nedokáže pojmout, vysvětlit, co vůbec nedává smysl. Vojáci jsou zmateni, zatímco ženy hlas anděla uklidňuje, nabádá, aby se nebály. A hned také vysvětluje, co se stalo. Ježíš byl vzkříšen. Nebyl vzat ani položen jinam, ale byl vzkříšen, zlomil moc smrti, ukázal k Božímu vítězství. Svědectví anděla slyší nejen ženy, ale i ti vojáci. Spolu jsou svědkové toho, že Bůh není mrtev, protože otevírá hrob a dává nový život.

Obě skupiny se vydávají své svědectví předat. Každý z nich se setkává s jinou reakcí a tak můžeme krásně vidět, jak se ze svědectví jedné události stávají dvě různé tradice. Ženy jdou s radostí, ale také trochu bázní, a učedníkům dosvědčují, že se stalo, jak Ježíš řekl. Hrob je prázdný, protože byl vzkříšen. Dokonce se s nimi sám setkal a setká se i s učedníky. Slovo Boží tedy platí. Prázdný hrob je potvrzuje, je jeho jasným důkazem. Můžou se na něj spolehnout. Věří, že byl vzkříšen, protože jeho slovo má pro ně velký význam a vzkříšení jen zapadá do mozaiky toho, co mohly poznat. Jinak jsou na tom ti vojáci. Se svou zvěstí narazili, bylo jim nařízeno mlčet, či dokonce lhát. Dostali peníze a konali, co jim řekli velekněží. Je to od těch vojáků dost špatné, na druhou stranu to byli cizinci a nevěděli nic bližšího o tom, co se děje. Hrob byl prázdný, nikdo z něj nic neodnesl, nikdo z něj nevyšel. Bylo zde zjevení anděla, ale jeho slovo nemělo pro vojáky takovou autoritu, aby mu věřili. Oni měli respektovat slovo velitele. A to jim nařídilo říkat, že Ježíš byl odnesen učedníky. Myslím, že vojáky nemůžeme obvinít z ničeho zlého. Obvinění padá spíše na hlavu těch, kdo jim za lež zaplatili. Ti věděli, co činí. Svědectví vzkříšení překrucují, nechávají ho popírat, chtějí umlčet, že hrob je prázdný protože Bůh není mrtev, ale je vzkříšený.

Pravda, mohli bychom jako správní lidumilové být těm velekněžím vlastně vděční. Vždyť lidem dali možnost volby, dali vysvětlení, které je logické. Ježíš nevstal, byl jen přenesen jinam. Ale kam? Není to trochu zvláštní teorie? Učedníci, kteří utekli před ne zrovna dobře ozbrojenou tlupou těch, co šli Ježíše zatknout mají najednou tolik odvahy, že se postaví římským vojákům? Ach pravda, oni vlastně spali, spali tak tvrdě, že je nevzbudil rachot odvalujícího a zase přivalujícího kamene. Spali, ale přitom věděli, že tam učedníci byli a kradli tělo. Není to divné? Je, ale pro mnohé je snazší věřit neuvěřitelným teoriím, než se smířit s tím, že Kristus mohl být vzkříšen. A tak i dnes nám obě tradice stále žijí svým životem. Kromě těch, co stojí na vzkříšení je stále hodně těch, co hledají, případně povzbuzují ty, co hledají, Ježíšův hrob, který by nebyl prázdný, ale našlo by se v něm tělo, či spíše to, co z něj zbylo. Sice není jasné podle čeho by mělo být jasně průkazné, že jde o Ježíše z Nazareta, ale to zase tolik nevadí. Ta touha prokázat, že nezlomil pouto smrti, ale je stále mrtvý, takové detaily neřeší. Přitom je to snaha do značné míry nepochopitelná. Proč dokazovat, že Ježíš nevstal z hrobu? K čemu by to bylo dobré? Kam by nás to posunulo, v čem posílilo naši naději? V ničem a nikam. Jediný výsledek

je ve zpochybnění Boží autority a touze se odpoutat od závislosti na Bohu. Hledání důkazů k tomu, že Bůh je dnes již mrtev je činnost z kategorie bláznivých.

I když nerozumíme přesně tomu jak, tak je zřejmé, že Kristus vstal z mrtvých, že Ježíš žije stále i dnes. Patrně k tomu nenajdeme žádný archeologický důkaz, protože se dost těžko dokazuje, že někde někdo ležel sotva tři dny a teď tam již není. Proto zůstane vzkříšení spíše otázkou víry. Vzkříšení se totiž týká hlavně víry. Ježíš nevstal z mrtvých proto, aby se předvedl před učedníky a vším lidem. Nevstal proto, aby se pomstil svým katům. Vstal, aby posílil pouto víry učedníků a svého Otce v nebesích. Vzkříšení z mrtvých je tak třeba vnímat jako krok, kterým se nám všem otevírá cesta k životu. Jestliže se posiluje naše pouto k Bohu, posiluje se pouto, které nás váže k prameni života, který v Bohu máme. Když anděl Páně odvalil kámen od Ježíšova hrobu, přišlo na zem poznání Boží moci a záměru, ke kterému tuto moc chce Bůh použít. On nemá zalíbení v tom, aby člověk umíral. Smrt je cena, kterou člověk musel zaplatit, když chtěl být jako Bůh. Život je cena, kterou člověk vyhrává, když se rozhodne být zase Božím stvořením, když v Bohu vyzná svého Pána. Bůh tedy vede člověka k životu, jeho záměrem je to, abychom měli život a žili jej v souladu s jeho stvořením.

Odvaleným kamenem od Ježíšova hrobu se také pro nás otevřela nová cesta. Bůh se projevil jako ten, který přesahuje naše možnosti, přesahuje naše myšlení. Co to znamená pro náš život? Je zde někdo, ke komu se smíme s důvěrou obracet v každé situaci. Vždyť tím, že Ježíše vyvedl z hrobu, ukázal, že mu není nic nemožné. I pro náš život má svůj záměr, dokáže v něm udělat cokoli. Někdy se zdá, že mlčí, nečiní, nechá se porazit, zdá se, že má navrch ten zlý, že má pravdu ten, kdo hlásá, že je Bůh mrtev. Může nás to mást, znepokojoval. Ve světě je stále hodně bolesti a nic moc nenasvědčuje tomu, že by vítězil Bůh. Je to ale jen možná o úhlu pohledu je to jen to, že nevidíme dál a hlouběji do Božího záměru. Ostatně ukřižování proběhlo veřejně před zraky mnoha lidí. Vzkříšení mělo jen pár svědků a část z nich se ještě nechala uplatit, aby popřela, co viděla. Nový život nepřichází tak okázale jako pokus o jeho zničení. Proto se zdá, že má smrt navrch, že Bůh je někde mimo, je pryč. Vzkříšení se děje jako pozvání k víře a cestou víry přichází Boží pomoc. Proto není tak okázalá, neodehrává se jako divadlo před lidskými zraky, ale jako Boží setba daná hluboko do lidského nitra. S Kristem povstala k životu zejména naše víra, která neváhá spoléhat na Boží pomoc i tehdy, když všichni kolem volají, že Bůh je mrtev.

*Pane Ježíši, vzkříšený a živý. Tvůj prázdný hrob je nám posilou. Ne vždy mu dobře rozumíme, zápasíme s tím, jak je tvé vzkříšení možné. Prosíme nauč nás rozumět tvým záměrům, nauč nás věřit tvému dílu i tehdy, když jej svět kolem popírá a označuje nás za blázny.*

Amen.

## Neděle 20.dubna 2014 - neděle velikonoční

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Pátek, 25 Duben 2014 09:54 - Aktualizováno Pátek, 25 Duben 2014 09:55

---